Accolade

Februari 2012 • nummer 77

Cambreur College

Cambreur College maakt deel uit van Kwadrant Scholengroep rk scholengemeenschap voor gymnasium atheneum havo vmbo

INHOUD

- Roulade
- Cambreur college wint Scholenquiz 2012
- Cambreur staakt, maar waarom eigenlijk?
- Het weten waard
- Profielavond havo 3
- Leerlingen helpen leerlingen
- Tweetaling onderwijs geniet grote populariteit
- Open avonden gezellig druk
- Willy Beulens neemt met pijn in het hart afscheid
- Greetje van Liempt
- Op de koffie bij; Meneer Kroot

Roulade

De klas zit muisstil over het proefwerk gebogen. Er wordt gewerkt! Zo druk de leerlingen soms kunnen zijn tijdens een gewone les, zo rustig zijn ze als het gaat om cijfers te scoren.
Genoeglijk kijk ik rond en koester me in het zonnetje. Lekker zo. Alles onder controle. Ik zou wat vaker proefwerken moeten geven. Dan kan ik eens op mijn gemak een cryptogrammetje oplossen: bijeenkomst van de atletiekvereniging (19 letters), ik pieker me suf. Of een beetje lezen. Of eens wat meer aan mijn vrouw denken, dat verdient ze wel.

Opeens klinkt er een ringtone. Pie-pe-le-poe! Als één blok richt iedereen zijn hoofd op en kijkt mij verschrikt aan. Daarna draait men zijn hoofd richting stoorzender (hinderen van de spelopbouw in Hilversum, 10 letters). Deze kijkt mij aan -betrapt- en blikt daarna paniekerig in haar tas. Verwarring.

Verleden week overkwam me ook zoiets. Tijdens de les ging een mobieltje (klein en beweeglijk , 9 letters) af: toe-de-le-dokie! Suzan -of hoe heet ze ook al weer- bekijkt haar sms'je voordat ik daar erg in heb en barst vervolgens in luide jammerklachten uit. De hele klas zit als verstijfd van schrik naar haar te kijken. Oei!

"Mijn vriendje heeft het uitgemaakt! , gilt ze in het wilde weg, stijf van de adrenaline. Haar ogen nemen de grootte aan van die van een bronstige brulkikker.

Ze staat abrupt op en beent de gang op. Niemand zegt een woord, ik ook niet. Wij zijn allen platgeslagen door deze emotionele tsunami. "Wie doet nou zoiets per sms?', waag ik voorzichtig. Wat een lul!

Niemand reageert. Iedereen staart naar de gang, waar ze driftig aan het bellen is. Deze communicatie wordt afgesloten met een primaire brul. Suzan snelt richting toiletten, waarschijnlijk om zich op te frissen met een klets water. Ze zal wel weer terugkomen.

"Neem maar op," zeg ik, "misschien is het je verkering wel."

"Die heb ik niet." Haar stem klinkt een beetje schor. Zo'n leuke meid en dan géén verkering. Hebben de jongens geen ogen in hun kop?

"Of je moeder," probeer ik. Ondertussen klinkt het melodietje verder. Iets uit de top veertig, vermoed ik. Tie-de-le-die.
"Nou, dat denk ik niet!"

Marieke frommelt zenuwachtig in haar tas en diept haar mobieltje op. Een smartphone ook nog, zo te zien, of hoe heet zo'n ding. Ze krijgt al een behoorlijk rood hoofd.

"Ja, hallo, ik zit nu wel in de les, hoor!" Er klinkt enig verwijt richting beller. Maar die kan zoiets immers niet weten. Ze rolt ostentatief met haar ogen. "Jaja, dat gaat wel!"

"Mijn baas", verklapt ze, terwijl ze haar mobieltje schielijk laat verdwijnen. "Ik moet vanmiddag na school gaan werken. Invallen".

"Wat doe je dan?" vraag ik belangstellend. De druk moet even van de ketel.
"Spiegelen bij de Etos".

Opeens zie ik het: marathonvergadering.

CAMBREUR COLLEGE WINT SCHOLENQUIZ 2012

Jaarlijks doen scholen voor basisonderwijs, voortgezet onderwijs en vervolgonderwijs mee aan de pubquiz. Een select gezelschap van docenten uit diverse disciplines strijdt om de eer. Tijdens de tweede voorronde eindigde het Cambreur College op een gedeelde 7de plaats. Opnieuw bleek De Nassau uit Breda een geduchte concurrent.

De finale echter verliep anders. Na diverse rondes eindigde het Cambreur College op een gedeelde eerste plaats met het Markenhage. Na een dubbele tiebreak zegevierde het Cambreurteam en liet daarmee collegascholen als het Oelbertgymnasium, het Frenckencollege, het Dongemondcollege, het Hanze College en ook de gedoodverfde favoriet De Nassau achter zich.

We feliciteren de heren Koreman, Van Baardwijk, Sprangers, Wisse, Span, Van der Meer en Sanders met dit fantastische resultaat. Zij blijken over een flinke dosis parate kennis te beschikken op diverse terreinen. De champagne en de wisselbeker hebben zij met gepaste trots respectievelijk opgedronken en getoond. Onze verwachtingen voor volgend jaar zijn natuurlijk hooggespannen.

CAMBREUR STAAKT, MAAR WAAROM EIGENLIJK?

In de afgelopen dertig jaar is het voor zover wij ons dit kunnen herinneren niet voorgekomen, dat het Cambreur College of een van de voorlopers van onze school de poorten gesloten heeft i.v.m. een staking. Waarom nu dan wel?

De ophoging van 1000 uur onderwijstijd naar 1040 uur in de eerste twee leerjaren is uiteraard niet dé reden. Dit is hooguit de laatste druppel. De maat is vol. En dat willen we aan de politiek, maar ook aan onze leerlingen en hun ouders laten blijken.

In het voortgezet onderwijs wordt keihard gewerkt. Natuurlijk, we hebben een langere zomervakantie en kunnen ook tussendoor regelmatig even ademhalen. Daar staat tegenover, dat de reguliere werkweken heel vol zitten. Als een docent de deur van zijn klaslokaal achter zich dichttrekt is zijn werk niet gedaan. Dan moet hij voorbereiden, zich scholen, corrigeren, overleg voeren en zijn vak bijhouden. Als mentor heeft hij gesprekken met leerlingen en eventueel hun ouders. Hij houdt contact met teamleider, zorgcoördinator en remedial teacher. En hij organiseert buitenlesactiviteiten die doorgaans veel meer tijd kosten dan hij hiervoor vanuit zijn taakbelasting krijgt. En hij doet dit doorgaans met veel plezier en kijkt niet op een uurtje.

Wrang is dan de miskenning en het wantrouwen, dat doorklinkt in de (politieke) commentaren. Wrang zijn ook de vele onderwijsvernieuwingen die in essentie wellicht verbeteringen waren, maar door aanpassen en schaven toch neerkomen op taakverzwaring en bezuinigingen. En dat terwijl het werk van een docent lastiger wordt: onze maatschappij is complexer en sneller, het aantal leerlingen dat in de knel komt om welke reden dan ook is groter, op het bordje van het onderwijs ligt meer nadruk op kennis, op taal en rekenen, maar het zou toch wel heel fijn zijn als thema's als seksualiteit, alcohol en drugs, cyberpesten en ga zo maar door ook aangekaart worden. Ook de schoolleiding legt noodgedwongen extra druk op de docent. Want in tegenstelling tot de politieke statements wordt er op onderwijs wel degelijk bezuinigd. Dus moet er meer in minder tijd. En dan is door een druppel van 40 uur ineens de maat vol en trekken we aan de bel.

Gelukkig zijn er ouders en leerlingen die dit zien en achter ons staan.

Het weten waard

Remedial teacher
Willy Beulens, remedial teacher aan onze school, heeft op 31 januari afscheid genomen en gaat genieten van meer vrije tijd. Haar taak wordt overgenomen door Lia van Sunten, een ervaren kracht op dit terrein en voor veel basisschoolleerlingen geen onbekende. Willy Beulens zal nog wel voor de overdracht van het werk zorgen. Lia van Sunten is op maandag- en donderdagmiddag aanwezig op het Cambreur College.

Post Cambreur via e-mail
Uitnodigingen, brieven en nieuwsbrieven krijgen ouders sinds enkele maanden via hun e-mailadres dat in Magister is opgenomen. Ook gescheiden ouders kunnen op deze manier allebei op de hoogte blijven van dat wat er op het Cambreur College speelt. We bereiken u op deze manier sneller, de informatie blijft niet achter in de tas bij zoon of dochter, het scheelt een heel woud aan papier en het werkt hier tijdbesparend. Voorwaarde echter is wel, dat uw juiste e-mailadres opgenomen is in Magister. Daar kunt en moet u zelf zorg voor dragen. Wij vragen u dus met klem om hier zorg voor te dragen.

Drie baby's op komst
Cindy Schade is op 1 februari aan haar zwangerschapsverlof begonnen. Zij komt kort voor de zomervakantie terug om samen met haar vervangster Margreet Vos het schooljaar af te sluiten. Haar wiskundelessen worden door Maartje Mandemakers en Ton Sprangers overgenomen. In huize Verus en Ottevanger zijn ze ook in blijde verwachting. We wensen alle zwangeren en hun partners een goede tijd.

Carnavalsavond leerjaar 1 en 2
Op 10 februari organiseert de oudervereniging opnieuw een vermoedelijk weer berengezellige carnavalsavond in De Viersprong. Leerlingen van het eerste en tweede leerjaar zijn hierbij van harte uitgenodigd.

PROFIELAVOND HAVO 3

Heel nerveus zijn de leerlingen van havo 3. Zij moeten namelijk in een presentatie aan hun ouders vertellen hoe de profielkeuze voor leerjaar 4 en 5 in zijn werk gaat. En dat is ingewikkelde materie. Dus hebben zij zich met hun decaan en hun haco-docent verdiept in de stof en hebben ze op ludieke wijze geprobeerd om vorm te geven aan deze voorlichting. De generale repetitie verliep niet vlekkeloos, maar dat hoort ook zo. De geluiden over de zes presentaties in zes verschillende lokalen zijn wel goed. Na een inleiding door teamleider Cindy Schade – haar laatste officiële actie voordat haar zwangerschapsverlof begint – en decaan Ida van Meel zoeken de ouders het lokaal op waar hun kind met enkele andere leerlingen de presentatie heeft voorbereid. Idee achter deze opzet: de beste manier van leren en verwerken is de stof uitleggen aan een ander. En precies dat moesten de leerlingen doen.

Nu start de daadwerkelijke profielkeuze, wat veel leerlingen nog best wel wat hoofdbrekens zal kosten. Alle nieuwe vakken zijn al eerder dit schooljaar voorgesteld door de diverse vakdocenten. En gelukkig zijn de keuzemogelijkheden ten opzichte van vorig jaar wat verruimd. Ook wij zijn dus benieuwd naar de definitieve keuzes.

Beste leerlingen, succes!

LEERLINGEN HELPEN LEERLINGEN

We hebben leerlingen in de onderbouw die extra uitleg nodig hebben. We hebben leerlingen in de bovenbouw die in staat zijn om uitleg te geven. We hebben ouders die best bereid zijn om een beperkt bedrag te betalen voor de hulp aan hun zoon of dochter. En we hebben leerlingen die best een centje bij willen verdienen. Daarom hebben we al enkele jaren "Leerlingen helpen leerlingen".

Aan het begin van het schooljaar vragen we onze bovenbouwers zich op te geven als zogenaamde "lentor" en daarbij aan te geven, voor welk vak zij zich in staat achten om een andere leerling te helpen. Renate Siemons, onze secretaresse, maakt hiervan een lijst. En ouders of mentoren kunnen een geschikte lentor uitzoeken, daarbij lettend op woonplaats bijvoorbeeld. Wij verstrekken de naam en het telefoonnummer van de lentor aan de ouders en zij leggen het contact en regelen plaats, frequentie, duur van de bijles. De vergoeding is €5,- per uur. Onze ervaring is, dat beide partijen hier heel veel van leren.

Wellicht ook een tip voor u als ouder. Het tweede rapport is er inmiddels en misschien moet er nog het een en ander gerepareerd worden tot het einde van het schooljaar.

TWEETALIG ONDERWIJS GENIET GROTE POPULARITEIT

Al in leerjaar 5 zitten de eerste TTO-leerlingen. In totaal zeven klassen krijgen op onze school grotendeels in het Engels les. We hebben voldoende ervaring opgedaan om ook TTO-havo te gaan aanbieden. En de belangstelling voor TTO is groeiend.

Tijdens de informatieavonden in de Cammeleur in Dongen en De Boodschap in Rijen hebben de TTO-coördinatoren Annemieke Trella en Bram Thielen samen met een aantal leerlingen uitsluitend het tweetalige onderwijs gepresenteerd. Op 1 februari mochten we bijna 80 leerlingen en hun ouders ontvangen die de gelegenheid wilden hebben om meer te weten te komen over deze bijzondere vorm van onderwijs en volop hun vragen konden stellen. Ook hier hebben onze leerlingen goed werk verricht : Jesme, Tom en Marieke bedankt!

Eind februari en begin maart doen meer dan 100 leerlingen mee aan de kennismakingslesjes TTO en we hopen, dat ze net als onze huidige leerlingen overtuigd raken van de meerwaarde van deze opleiding, die ontegenzeggelijk meer energie en meer werk kost en voor hun ouders ook een grotere financiële bijdrage.

Ons TTO-team heeft er in ieder geval heel veel zin in om met vwo- en met havo-leerlingen aan de slag te gaan.

'ttc' junior tto-school

OPEN AVONDEN GEZELLIG DRUK

Twee avonden is het open huis op de drie gebouwen van het Cambreur College. Veel ouders met hun groep-8-kind vaak vergezeld door jongere broers en zusjes komen een kijkje nemen. Opvallend veel leerlingen uit groep 7 oriënteren zich alvast. En sommige ouders nemen echt de tijd en komen op twee avonden.

Het is dan ook gezellig druk. De nieuwe leerlingen krijgen bij de ontvangst traditioneel het rode Cambreurvoetje als symbool voor de eerste stap die ze op het Cambreurpad zetten. Daarna dwalen ze door de gebouwen, waar veel leerlingen van de diverse leerjaren informatie geven over hun opleiding. En we treffen veel oud-leerlingen, nu papa of mama, die zoeken naar docenten die zij zelf nog hebben gehad en naar bekende plekjes in de school. Maar waar hun kantine was is nu een modern OpenLeerCentrum, waar een binnentuin was is nu een luxe aula en de bibliotheek van toen is inmiddels personeelskamer.

Ook het aantal lokalen is duidelijk uitgebreid en gemoderniseerd. Maar sommige dingen blijven zoals toen: er zijn nog steeds borden en krijtjes. De digitale voorzieningen breiden echter ieder jaar uit, dat kunnen de bezoekers van volgend jaar vast en zeker constateren.

WILLY BEULENS NEEMT MET PIJN IN HET HART AFSCHEID

"Er is heel veel verbeterd"

LEONARDO DA VINCI
ALBERT EINSTEIN
WALT DISNEY
BILL GATES
WHOOPI GOLDBERG
JAN DES BOUVRI
TOM CRUISE
DYSLECTICI

Toen in de zomer van 1994 bij Willy Beulens het 'verlossende' telefoontje binnenkwam dat zij de vacature van remedial teacher op het Cambreur College mocht gaan vervullen, was haar eerste gedachte: zou ik het wel doen? Willy was immers net afgestudeerd als remedial teacher; ze was een eigen praktijk begonnen en het was eigenlijk de bedoeling dat ze zich ging richten op kinderen van de basisschool. De sollicitatiecommissie van het Cambreur koos Willy met name vanwege haar enthousiasme. Zij besloot uiteindelijk de uitdaging toch maar aan te nemen, voor één jaar. En nu, na ruim 17 jaar, neemt ze op 1 februari met pijn in het hart afscheid van ons College.

Waarom ben je gebleven? Ik kreeg meteen volop ondersteuning, van het taalondersteuningsteam, van Leo Ernst en later ook van Helga van der Weele, Margreet Vos en Dianne Rijnen. In het begin was er weinig of geen materiaal voorhanden. Wekenlang zijn we bezig geweest om het systeem op poten te zetten. Er was veel te doen. De screening van de leerlingen werd toen bijvoorbeeld nog op school gedaan; nu is dat uitbesteed. Wat dat betreft is er in de loop van de tijd wel het een en ander veranderd. (Ze lacht:) Ook de terminologie: ik was eerst RT'er, daarna 'instructeur', vervolgens 'remediale hulpverlener' en nu ben ik 'zorgconsulente'. Maar de salarisschaal bleef wel steeds hetzelfde.

Kon je een beetje samenwerken met de leerkrachten? In het begin moesten de docenten eraan wennen. Er was hier en daar wel wat scepsis. Maar nu denken de docenten volop mee en zoeken ze me op. We hebben voor alle talen hulpkaarten: voor Nederlands voor de werkwoordspelling, voor Engels de werkwoordtijden, voor Duits een wat mij betreft wat te uitgebreide kaart, voor Frans een kaart van de onregelmatige werkwoorden. Tot in de derde klas mogen dyslectische leerlingen gebruik maken van die kaarten tijdens de toetsen. Daarná niet meer, vanwege het examen.

Je hoort docenten wel eens hun twijfels uitspreken: wordt het predikaat 'dyslectisch' niet wat te gemakkelijk verleend? (Zeer beslist:) Nee! Ik ga ervan uit dat de testbureaus gelijk hebben als ze een kind dyslectisch verklaren. Natuurlijk zijn er grensgevallen en zware gevallen, en er is ook verschil tussen auditieve en visuele dyslexie. Je moet overigens ook bedenken dat zo'n probleem niet altijd zichtbaar is. Sommige leerlingen compenseren door enorm veel tijd in hun studie te steken. Die zijn uren per dag bezig met stampen en halen zo lange tijd voldoendes. In de bovenbouw lukt dat dan vaak niet meer en wordt alsnog vastgesteld dat het kind dyslectisch is.

Maar komt het vaker voor dan vroeger? Nee. Er zijn niet meer leerlingen dyslectisch, maar nu zijn we veel alerter. Vroeger werd er tegen je gezegd, als je zulke problemen had: ga jij de plantjes maar water geven. Nu weten we meer, ook als ouders. We zien het op tv voorbijkomen, er zijn meer tests. Leerlingen omzeilen het probleem ook vaak door het slechte cijfer voor spelling te compenseren met een goed leesverslag of iets dergelijks. Ook laten ze de talen Duits en Frans zo snel mogelijk vallen. Met Engels zijn ze, via tv en de muziek toch wat vertrouwder dan vorige generaties.

Wat zijn de hulpmiddelen waar dyslectische kinderen gebruik van kunnen maken? O, er is heel veel verbeterd, de laatste tijd. Kijk naar de schoolboeken, hoe die veranderd zijn: niet alleen maar grote lappen tekst. Kijk naar de luisterboeken, naar de daisyspelers, naar het toenemende gebruik van Kurzweil, waarbij de tekst wordt uitgesproken voor het kind. Er wordt voortdurend aan verbetering gewerkt. Neem bijvoorbeeld het nieuwe lettertype dat pas geleden op de markt is gekomen, speciaal voor dyslectici. Overigens is het maar de vraag of je deze mensen ermee helpt: de wereld 'buiten' gaat echt niet zomaar dat lettertype overnemen. Hoeft ook niet; niet iedereen is tenslotte dyslectisch!

Kun je uitleggen hoe jij met de kinderen hebt gewerkt? De problemen waarmee ze komen zijn heel gevarieerd. Eerst voer ik een of twee gesprekjes met ze om uit te leggen dat dyslectici niet dom zijn. Ik heb een grote poster waarop beroemde dyslectici staan, als Einstein, Leonardo da Vinci en Winston Churchill. Als de vertrouwensband er is, geeft de leerling zelf aan wat zijn probleem is. Als de normale uitleg niet werkt, gaan we ezelsbruggetjes verzinnen. Dan lachen we veel, samen. Een voorbeeld is de spelling van het woord 'onmiddellijk'. Ik laat ze onthouden dat er twee d's en tweemaal een L in zitten: twee dekens en twee lakens. Zo'n leerling maakt dan z'n eigen bruggetje met twee dooien en twee lijken. Eigen bruggetjes onthouden ze het best! Ander voorbeeld: dyslectische leerlingen vinden het heel moeilijk om een woord als night te spellen, ook al omdat het anders klinkt dan je het schrijft. Als kapstok duik ik in hun eigen leefwereld: hoe spel je Cola LIGHT? Vaak weten ze dat wel, en dan is de link snel gelegd. Door mijn jarenlange ervaring heb ik heel veel van die trucs voorhanden. We doen ook veel aan aanpak en planning van het huiswerk. Het is zo mooi als een leerling dan bij me binnenkomt met: "Yes! Ik heb een 8!'

Hoe vaak zag je de kinderen? Voor de herfstvakantie zie ik alle ouders en leerlingen en geef ik de hulpkaarten mee en de afsprakenkaart voor Rt. Dat is een '30 kerenkaart' die ze inzetten op het moment dat ze 't nodig hebben. Vaak komen ze, omdat ze privé al hulp hebben, pas in klas 2, als ze Duits erbij krijgen. 30 keren, dat is ongeveer eenmaal per week in een schooljaar. Mocht het echt nodig zijn, dan mogen ze soms nog wat vaker komen. De leerlingen kunnen me gemakkelijk bereiken, via de balie of via de mail. Ze zijn echt wel gemotiveerd, ze komen uit zichzelf.

Welke tips heb je voor je opvolgster? Ik hoop dat ze net zoveel plezier in het werk vindt als ik dat heb gehad en dat ze in gesprekken met ouders goed naar hen luistert! Zij hebben het meestal snel in de gaten als er iets aan de hand is. Ze hebben 't vaak al aangegeven op de basisschool, maar dan is er niet altijd naar ze geluisterd. Ook moet je 1 op 1 blijven werken, zoveel mogelijk. In groepjes werken werkt niet zo goed, daarvoor liggen de problemen te ver uit elkaar. Natuurlijk wens ik mijn opvolgster veel succes.

En nu? Nu hoop ik om te beginnen dat ik gezond mag blijven. Ik ga verder met beeldhouwen, wat ik al 20 jaar doe en we gaan het huis laten opknappen. Ik heb drie kleinkinderen en een moeder van 89 jaar die aandacht verdienen, ik wil een cursus schilderen gaan volgen en ik ga af en toe meereizen met mijn man die voor zijn werk veel in het buitenland zit. Verder meer lezen en meer ontspannen.

Ik ga mijn leerlingen vreselijk missen; ik heb met veel plezier gewerkt en samengewerkt en werkelijk géén dagen afgeteld. Ook wil ik via deze weg al mijn collega's bedanken voor de fijne samenwerking.

GREETJE VAN LIEMPT

19-04-1951 *23-01-2012*

"Met Greetje". We horen het haar nog zeggen: Levenslustig, kordaat, strijdvaardig ook, een tikje uitdagend. Klein van stuk is ze. Maar dat compenseert ze ruimschoots. Iedereen kent Greetje, ze is een van de pijlers van onze school.

Greetje is geboren in Waalwijk op 19 april 1951. Zestig dus is ze geworden, haar eenenzestigste verjaardag kan ze niet meer vieren.

Greetje kiest voor het onderwijs en heeft een talent voor talen. Ze begint aan een studie Duits en in tweede instantie haalt ze ook haar bevoegdheid voor het vak Engels.
Twintig is ze als ze nog onbevoegd begint op de MTS in 's-Hertogenbosch: vermoedelijk geen gemakkelijke start. Tussen de grote knullen een kleine, tengere, wat jongensachtige vrouw, die de indruk geeft dat ze haar mannetje kan staan.

Greetje van Liempt heet ze, ook na haar huwelijk met Chris van de Ven. Voor die tijd heel vooruitstrevend.

In 1973 start ze op het St.Pauluslyceum, waar ze tot 1981 werkt. In deze tijd behaalt ze haar bevoegdheid Duits (1975) en Engels (1981). Vervolgens werkt ze enkele jaren op het Cobbenhagencollege, waar zij in 1984 door bezuinigingen haar aanstelling van 21 uur ziet teruglopen naar 6 uur. Ze solliciteert daarom naar een baan in Dongen op het Dr. Schaepmancollege en wordt aangenomen door Zuster Marie Bernard. Ze combineert aanvankelijk beide scholen: 16 uur in Dongen, 6 uur in Tilburg.

Greetje is dan inmiddels een ervaren docent. Ongevraagd krijgen we tijdens een interscholaire bijeenkomst te horen: "Hebben jullie Greetje van Liempt benoemd. Dat is een hele goede!" En dat blijkt ook. Greetje is een goede docent. Ze werkt met name in de havo- en vwo-afdeling, maar geeft ook zelf aan ervaring op te willen doen met mavo-klassen. Ze legt gemakkelijk contact met leerlingen en heeft persoonlijke aandacht voor ieder van hen. In de klas heeft zij een ontspannen sfeer. Toch bestaat er geen twijfel over wie er de baas is in de klas. Ze heeft een natuurlijk overwicht. En als het wel nodig is, kan ze met haar tengere postuur ineens een flink geluid produceren om iedereen weer even bij de les te krijgen. Ze kan op die momenten ook heel direct zijn.

Greet is didactisch en pedagogisch zeer wendbaar. Ze kan goed uitleggen, weet leerlingen uit te dagen en te stimuleren. Ze krijgt graag de kans om leerlingen goed te leren kennen. Ze is er voorstander van om zowel Duits als Engels aan dezelfde klas te geven of om een klas mee te nemen naar een volgend leerjaar, als docent maar ook als mentor. De band die ze met haar leerlingen opbouwt is wezenlijk in haar manier van lesgeven. Daarbij houdt ze enerzijds van een vaste planning en van structuur en heeft dat zelf ook nodig. Ze neemt zich voor om met strakke studiewijzers te werken en ook ruimte houden voor een stuk improvisatie, voor het inspelen op wensen en met name op behoeften van leerlingen tijdens de lessen. Maar dat botst met de strakke studieschema's. Een dilemma waar ze niet alleen tijdens haar lessen voor komt te staan.

Als mentor is ze goed. Haar aandacht voor de leerlingen is oprecht, ze neemt de tijd voor hen, houdt regelmatig contact en helpt daadwerkelijk. Helemaal in haar lijn is het om een mentorklas twee jaar mee te nemen, zoals ze dat met de roemruchte T-vwo4 heeft gedaan. Dit zijn haar leerlingen. Ze is bereid om ze te stimuleren, ze achter de vodden te zitten, ze op hun kop te geven met als doel, dat ze hun talenten benutten en een goede Cambreurtijd hebben.

Met haar dubbele bevoegdheid is zij een speelbal tussen de secties Duits en Engels. Jarenlang vindt ze dat geen probleem, heeft ze geen echte voorkeur voor een van beide talen. Met de start van tweetalig onderwijs kiest ze bewust voor Engels, zodat ze meer ruimte krijgt om dit vak verder te ontwikkelen en hierin nieuwe initiatieven te ontplooien.

Levenslang leren is echt iets wat bij Greetje past. Ze is altijd op zoek naar mogelijkheden om zich verder te ontwikkelen. Naast Engels en Duits hebben talen en taalonderwijs in het algemeen haar belangstelling. Zo schoolt ze zich als remedial teacher en werkt in een buiten school met dyslectische leerlingen. Ze doet dat met overgave en met succes. Aan de cursus "De initiatiefrijke leerling" neemt ze deel, onderling lesbezoek beschouwt ze als zeer waardevol. Ze is een voorstander van periodisering met de moderne vreemde talen en praktiseert dit zowel in leerjaar 1 als in leerjaar 2. Daar heeft ze immers de leerlingen zowel voor Duits als voor Engels en kan ze zonder roostertechnische problemen zelf de periodisering vorm geven. Bij de start van het tweetalig onderwijs neemt ze zelf het initiatief om ook de cursus Classroom English te volgen en mee te gaan naar de 10-daagse training in Carlisle aan de Cumbria-universiteit. Dit geeft haar de kans om haar Engels te verbeteren, maar tevens haar didactische mogelijkheden uit te breiden. Een aantal docenten vindt in haar een collega-docent Engels die trouw iedere week spreekvaardigheid, grammatica en uitspraak met hen oefent om ze voor te bereiden op het Cambridge-examen. De nieuwe uitdagingen op het gebied van English+, het werken met een Engelstalige methode en het voorbereiden van de leerlingen op het Cambridge First Certificate Exam pakt ze met beide handen aan. Graag had ze zich met Henk samen willen verdiepen in de eisen van het IB. De eerste stappen hiervoor zijn al gezet.

Met de computer heeft ze een haat-liefdeverhouding. Ze weet dat het op peil brengen van haar digitale vaardigheden haar op termijn tijd zal besparen. Ze weet, dat het werken met de computer handig is en niet meer weg te denken is in onze tijd, maar toch kan ze de logica niet altijd ontdekken en het geduld niet altijd opbrengen om deze te achterhalen. Ze haalt keurig haar certificaten, dat wel. Ze sleept haar laptop overal mee naar toe, e-mailt ook inderdaad, maar grijpt ook nog gemakkelijk naar pen en papier of leunt op andere digitaal vaardigere collega's.

Ook buiten haar lessen is ze bereid om nieuwe uitdagingen aan te gaan. Ze volgt een cursus vrouw en management, is korte tijd voorzitter van de personeelsraad, maar moet erkennen, dat daar niet haar kracht ligt. Ze solliciteert naar een baan op de AZ-school en geeft hier een jaar lang met veel plezier les aan de leerlingen van het AZ-centrum samen met Marucha Scholten en Ida van Meel. Helaas is de investering maar voor een jaar. Ze heeft interesse in leerlingbegeleiding, maar houdt het uiteindelijk bij haar mentorschap. Ze pakt een deel van de organisatie van de zeilweekenden op samen met Sjef en Mieke. Ze neemt samen met Rensz de organisatie van de Europaweek op zich. Wekenlang is ze met de voorbereiding hiervan bezig en is helemaal in haar element tijdens deze activiteit. Ze is de spin in het web, de gastvrouw voor de vele ouders die meehelpen, de vraagbaak. Daarna betaalt ze de tol en de spanning komt er in de vorm van een griep of een ernstige verkoudheid uit. Het tweetalig onderwijs biedt nieuwe uitdagingen. Ze bedenkt het project 'Holes', verzorgt een paar jaar de reis naar Londen, gaat mee naar Serooskerke en brainstormt met een groepje over een Europaweek voor leerjaar 2.

Maar Greetje kan dit niet alleen. Zij overlegt graag in kleine commissies, heeft altijd ideeën en heeft naast zich mensen nodig die deze ideeën ook daadwerkelijk uitvoeren. Zij zoekt altijd minimaal één maatje en vindt die ook. Rensz is haar vaste compagnon bij de Europaweek, Tatiane bij mentor- en TTO-activiteiten. Veel collega's vergeet ik nu te noemen, want Greetje legt gemakkelijk contact en werkt met diverse mensen samen, een tijdlang. Ze vraagt gemakkelijk om hulp. Opvallend is dat zij graag in contact komt met nieuwe collega's. Ze heeft een speciale band met de jongere garde. Collega's uit Tilburg brengt ze bij elkaar voor een borreluurtje in de Tilburgse binnenstad. Een vaste club om haar heen vormen de rokers van gebouw A en C: onder het genot van een sigaret in de kleine en grote pauze worden nieuwtjes uitgewisseld en levensvragen besproken. We zien haar nog zitten op het bankje bij De Bolk, in het zonnetje voor gebouw A of op het bankje op het platdak kijkend over het schoolplein, haar benen verstrengeld, druk gebarend met de sigaret in haar hand, af en toe wat schor lachend.

Greetje is heel strijdbaar. In haar dossier zitten diverse documenten die ze wel getekend heeft, maar waar ze in haar karakteristieke keurige handschrift haar commentaar bijgeschreven heeft. In vergaderingen kan ze zich luid en duidelijk manifesteren als ze het niet eens is met de gang van zaken. Met de schoolleiding heeft ze een fikse botsing over de mogelijkheden om als remedial teacher op school aan de slag te gaan. Dit conflict doet haar een tijdlang met ziekteverlof thuis belanden.
Maar ze heeft ook veerkracht en is niet nadragend. Veel later is ze weer bereid om hogerejaars leerlingen te begeleiden vanuit het taalbegeleidingsteam voor de vakken Duits en Engels.

En toch is Greetje ook heel gevoelig en onzeker. Ze is ontzettend trots als Anne Klimcke bij enkele lesbezoeken kan constateren, dat haar Engels gewoon foutloos is. Ze is blij verrast als Hans Welling haar als mentor voor de gymnasiumklas naar gebouw C haalt. Ze straalt bij complimenten naar aanleiding van lesbezoeken. Ze is blij met een gratificatie in het kader van Bewust belonen.

Een flinke dreun krijgt Greetje als ze door een knieblessure en een daarop volgende ingrijpende operatie een tijdlang is uitgeschakeld. Zo gauw als het mogelijk is, komt ze met rolstoel terug naar school. Actief hockeyen echter moet ze opgeven en dat doet pijn. In de fitnesszaal vecht ze om haar conditie weer op peil te brengen. Dat lukt heel aardig.

We zijn blij, dat ze haar spaarverlof vervolgens in 2008 (26-02-2008 tot 4-7-2008) op heeft kunnen nemen en haar reis naar Nieuw Zeeland heeft kunnen maken. Het is een spannende onderneming en ze geniet van dit avontuur alleen.

De laatste twee jaren zijn niet gemakkelijk. Ze wordt mager. Ze kan vreemd direct reageren. Ze blijkt haar relatie met Chris te willen beëindigen en de scheiding kost haar veel energie. Greetje vindt vriendschap bij Tatiane en haar gezin, bij Rensz, bij Marjan van Nistelrooy en ook bij Chris. Ze vindt een nieuw ritme. Maar echt gezond ziet ze er niet uit. Als we ernaar vragen geeft ze aan, dat het allemaal wel goed komt. Helaas blijkt ze geen gelijk te hebben.

Ze kan niet aan het nieuwe schooljaar beginnen. Een ernstige schouderblessure blijkt kanker te zijn en wel op diverse plekken in haar lichaam. De strijd die ze voert met bestralingen en chemotherapie, met medicijnen en operaties is uitsluitend levensverlengend. Of ze dit echt zelf beseft, is niet helemaal duidelijk.

Ze blijft verbonden met school, denkt mee over TTO-projecten, nodigt collega's uit om dit met haar thuis te bespreken. Ze bezoekt een keer haar mentorklas en is aanwezig bij het Engelstalig toneel van Phileas Fogg's Theaer Company. Dit is de laatste keer, dat ze op school is. Ze geniet van kaarten, van bloemen, van e-mailtjes, van bezoekjes van ieder van ons. Ze geniet van het hechte netwerk om haar heen. De vriendschappen nu zijn intens. Ze ervaart de sterke band met Chris, wat resulteert in een huwelijk kort voor haar dood. De laatste vier dagen brengt ze door in het hospice in Tilburg. Ze weet nu dat ze gaat sterven. Het zijn gelukkige dagen. Ze sterft rustig, haar dierbaren om zich heen.

We bedanken Greetje voor haar betrokkenheid en inzet, voor haar vriendschap en collegialiteit. Het is onwerkelijk om te beseffen, dat we haar niet meer zullen horen discussiëren, een been onder zich gevouwen, het liefst met een sigaretje in haar hand. Dat we haar niet meer zullen zien lopen met haar te grote tas vol papieren en boeken op weg naar 112, met een ordening die alleen voor Greetje duidelijk was. Dat Tati weer gewoon Tatiane is en Jan weer gewoon Jannie. Dat de tafel in de docentenwerkruimte, die zij als werkplek confisqueerde, leeg zal blijven.

Wat blijft is een foto in de nis naast onze andere overleden collega's.

Greetje, tot ooit!

Op de koffie bij...

Meneer Kroot

We drinken deze keer een lekker bakkie bij meneer Kroot, docent economie.

Meneer Kroot, momentje, ik pak even een zoetje. U ook eentje? Verantwoorde zoetjes bestaan volgens mij niet en trouwens: echte mannen drinken hun koffie zwart, tóch?!

Nou, ik niet. En trouwens… deze zoetjes zij helemaal plantaardig en bevatten 0% calorieën. Maar goed. Toen ik u leerde kennen, was u trainer van een voetbalelftal. Vertel! Laat mij er maar eens eentje proeven dan. Maar ik moet nog antwoorden op uw vraag. Ik weet niet meer precies bij welke vereniging ik toen trainer was. Ik ben 20 jaar trainer geweest bij 10 verschillende verenigingen. In die periode heb ik vier keer een kampioenschap mogen vieren en één keer een degradatie meegemaakt. Het was een leuke periode, maar wel erg druk. Twee of drie keer per week trainen en de hele zondag voor de vereniging in de weer. Met een gezin van vier kinderen moest er dus altijd wel erg goed gepland worden om alles georganiseerd te krijgen. Gelukkig was Elly (mijn vrouw) altijd wel de spil in ons gezin die ervoor zorgde dat alles op rolletjes liep.

Echt uw grote passie, nietwaar, uw vrouw? En zo hoort het ook eigenlijk... Heeft u nog andere zaken waarvoor u in lichterlaaie staat? Jazeker, mijn vrouw is wel mijn allergrootste passie. Ik zou niet weten wat ik zonder haar zou moeten. Zij is mijn steun en mijn toeverlaat en ik vind haar na 36 jaar nog steeds mooi en de allerliefste.

Goh, wat lief gezegd, ik krijg bijna tranen in mijn ogen... Ja, en ik meen het nog ook. Nadat mijn vrouw 11 jaar geleden een ernstige rugblessure kreeg, moesten wij daarmee leren omgaan. Zij moest haar dagen evenwichtig invullen om zo gemakkelijk mogelijk de dag door te komen en ik moest dus ook mijn dagen een andere invulling gaan geven. In eerste instantie bestond dat voor mij alleen maar uit werken, omdat ik toen naast mijn lerarenbaan ook wat huishoudelijk werk moest doen, voetbaltrainer was en een huiswerkklas had. Langzamerhand kon Elly weer steeds wat meer huishoudelijke taken doen en kreeg ik het rustiger. Zes jaar geleden waren mijn kinderen klaar met studeren en hadden wij het geld van de bijbanen niet meer nodig om ons gezin draaiend te houden. Ik ben toen met de huiswerkklas en met het trainen gestopt. Sindsdien heb ik veel vrije tijd over en kan ik die besteden aan hobby's.

Hobby's? Is dat zo gek, dan? Uiteindelijk heb ik drie hobby's: motorrijden, tennissen en gitaarspelen.

U op een motor? Lid van een bende, misschien? Nee hoor, ik rijd het liefst helemaal alleen. Zo ga ik ga elk jaar twee weken met mijn motor op vakantie. Dan ga ik er in mijn eentje op uit. Ik ga dan naar Zuid-Frankrijk, Spanje of Italië. Ik wil namelijk alleen maar daar rijden waar het mooi weer is. Elke dag een stukje rijden en verschillende dingen zien en beleven en dat je daarbij alleen je eigen keuzes kunt bepalen, is geweldig. Dit raad ik iedereen aan.

Mist u uw vrouw dan niet? Het zou wel leuk zijn om dat met haar te kunnen delen, maar dat kan nou eenmaal niet. Daarvoor is Elly niet mobiel genoeg. Ze mag vanwege haar rug ook niet achter op de motor. Het alleen op vakantie gaan is een beetje door de omstandigheden zo ontstaan, maar nu vind ik het wel héél erg leuk.

Wat speelt u zoal op de gitaar? Spelen op mijn gitaar is inmiddels ook een grote hobby geworden. Ik heb hem vorig jaar pas gekocht, dus je begrijpt wel dat de techniek nog erg veel te wensen overlaat. Maar ook hier vind ik het leuk om mijn vaardigheid te verbeteren . Mijn buren zullen dat misschien minder leuk vinden. Van mijn kinderen kreeg ik voor mijn verjaardag vijf gitaarlessen cadeau. Na die lessen ben ik gewoon doorgegaan met les nemen. Mijn gitaarleraar houdt nog steeds vol dat er vooruitgang in zit en ik geloof hem graag. Voor vaderdag kreeg ik vijf zanglessen. Die heb ik wel gebruikt, maar ik ben gestopt met zangles nemen, omdat dit toch niet meer zal leiden tot een optreden in de HMH. Ik ken mijn beperkingen. Vandaar dat ik me vooral bezighoud met liedjes in de cabareteske sfeer. Ik vind dat wel heel fijn om te doen.

Kunt u eens iets laten horen? Meneer Kroot pakt zijn gitaar uit de hoek en speelt een liedje voor mij. Hij tokkelt als een bezetene en gaat nog zingen ook.

Mooi, niet slecht. Welk nummer was dat? Een liefdesliedje. Het draagt de naam van mijn eerste liefde: "Jolande". (Voor de lezers: surf even naar Youtube: Harrie Jekkers).

U vertelt altijd van die grappige anekdotes aan de lerarentafel. Het is echt lachen met u. Heeft u een leuke bij de hand? Jazeker, even denken. O ja, dit is wel een leuke: laatst waren wij op een begrafenis van een oom van mij (Ome Toon). Een lieve oom die al een heel respectabele leeftijd had bereikt. Natuurlijk is het eigenlijk nooit afscheid nemen van iemand, maar als mensen hun leven geleefd hebben, kun je daar soms wel vrede mee hebben. Mijn oom held erg van vogeltjes en had een eigen volière. Voordat de kerkdienst begon, werden wij opgevrolijkt door muziek van deze vogeltjes die uit de speakers weerklonk. Toen de kerkdienst afgelopen was, werd ons gevraagd om even te blijven zitten, zodat we nog even naar de vogeltjes van ome Toon konden luisteren. Uiteindelijk waren we allemaal blij dat de hobby van ome Toon niet bestond uit het houden van schapen. Nog een kopje koffie?

Oké, nog eentje dan. U weer een zoetje? Prima, neem voor mij maar eens zo'n doosje zoetjes mee, ze smaken best apart.